

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειν δὲ τὸ Ἐκδοτικὸν τῆς Παιδείας ἡς καὶ ἐξέχῃ καθεστὸς περιοδικὸν συγγραμμὰ ἀληθῆς καὶ ἀκαταμάχητος εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἡμῶν πατριδίαν, καὶ τὸν τοῦ Οἰκουμένου Παιδαγωγικοῦ Κανονικοῦ Κανονιστικοῦ ἡς ἀνάγνωμα ἀριστοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαϊστῆσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουνίου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 27

«Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, οὐδὲν ἔνοσθ' ἐκ τῆς κομπῆς, ἤϊε παρήλαυε πρὸς τιμὴν του . . .» (Σελ. 211, στήλ. α')

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια: ἴδε Σελ. 202)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Ἡ Λουκία ἐκολακεύθη πολὺ, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἐσκέφθη νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἀδαμαντίνην του πόρπην. Ὅθεν μετὰ τὸ πρόγευμα ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ κοσμήματά της, διὰ νὰ φυλάξῃ ἐκεῖ καὶ τὴν πολυτίμον πιξίδα τοῦ φίλου της. Ἄλλως τε τῇ ἐδίδοτο πάλιν ἀφορμὴ νὰ ζωμάσῃ τοὺς θησαυροὺς της καὶ νὰ τοὺς

δείξῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους—πράγμα τὸ ὁποῖον αἱ νεάνιδες δὲν κάμνουν βέβαια μὲ δυσανεκσίαν των...

Παρέταξε λοιπὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου: βραχιόλια, περιδέρατα, ἐνώτια, καρφίδας, πόρπας, δακτυλίδια, καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἐκτωρ δὲν παρέλειψε νὰ τα ἐπαινέσῃ ὅλα μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων νὰ φέρεται εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις.

Ἐξαιφνης εἶδεν, εἰς τὸ βάθος μικροῦ κυτίου, ἓνα δακτύλιον ἀρραβῶνος, ἢ μᾶλλον τὸ ἥμισυ τοῦ δακτυλίου τούτου,

διότι οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπετελοῦντο ἀπὸ δύο κύκλους χρυσοῦς, ὁ εἰς τῶν ὁποίων εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἐκάστου τῶν κύκλων τούτων ἐχαράσσοντο συνήθως τὰ ὀνόματα, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μὲν τοῦ μνηστῆρος, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου δὲ τῆς μνηστῆς.

Ὁ Ἐκτωρ ἀφῆκεν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

— Ἔχετε ἓνα δακτυλίδι ὡς τὸ δικό μου! εἶπε λαμβάνων τὸ κοσμήμα.

Ἡ Λουκία τὸν ἐκότταξεν ἐκπληκτος.

— Σὺν τὸ δικό σας; εἶπε.

— Νά, ἴδετε ἀπαράλλακτο!

Καὶ ἐξῆγαγεν ἀπὸ ἓν μικρὸν δερμά-

τινόν πορτοφόλιον καλαιόν, ένα δακτύλιον όμοιον και άπαράλλακτον μ' εκείνον, τον όποιον είχε λάβη από τόν κυτίον.

— Ο Ματθαίος Μορέν, υπέλαβεν, ο άνδρας τής κυρά-Τερέζας, μου είπεν ότι είνε ο άρραβών των γονέων μου. Μού τό είχε κρεμάση από τόν λαϊμό με μιά κορδέλα, όταν ήμουν μικρός, σαν φυλακτό. Από μέσα έχει δύο όνόματα: Λουδοβίκος-Αντώνιος . . . είνε τά όνόματα τού πατρός μου.

— Και τόν δικό μου έχει δύο όνόματα, είπεν ή Λουκία. Κυττάξτε : Ιωάννα-Ερριέττα.

— Αυτό τόν δακτυλίδι τόν έχετε από τήν μητέρα σας ; ήρώτησεν ο Έκτωρ. Μήπως αυτά είνε τά όνόματά τής ;

— Όχι ! ή μητέρα μου ώνομάζετο Μαρία-Μαγδαληνή. Αυτό τόν δακτυλίδι μου τό έδωσεν ή παραμάνα μου. Άλήθεια, θεία, τό θυμάσθε ;

— Ναι, άπεκριθη ή δεσποινίς Σιδωνία. Δέν ήξεύρω όμως πού τό είχε εύρη.

— Δέν είνε περίεργον πράγμα, πάτερα, να έχη ο Έκτωρ ένα δακτυλίδι άπαράλλακτον με τόν δικό μου ; ήρώτησεν ή Λουκία αποταθείσα προς τόν Αρχιεψύλακα. Ορίστε ! οι δύο αυτοί κύκλοι ένδύονται, σαν να έγινεν ο ένας διά τόν άλλον ! Βλέπετε ; τά δύο δακτυλίδια έγιναν τώρα ένα . . .

Και παρουσίασε προς τόν πάτερα τής τούς συνηνωμένους δακτυλίους.

— Όχι δά ! είπεν ο κύριος Μορανζής.

— Άφ' ου σάς λέγω ! ιδέτε τα !

Ο Αρχιεψύλαξ παρατήρησε τόν κόσμημα μετά προσοχής.

— Πολύ περίεργον, τώ έντι ! είπε. Είνε βέβαιον ότι οι δύο αυτοί κύκλοι έσχημάτιζαν ένα και τόν αυτόν δακτύλιον άρραβώνος. Η να μήν είνε απλή σύμπτωση ; Είπες ότι ή Μαριάννα Λεδουέν σου έδωσεν αυτόν τόν κύκλον ;

— Ναι, μπαμπά ! Δέν τό ένθυμησθε ; Σάς τό είπα άμέσως ! Μού τό έδωσε τότε πού εφύγαμεν από τήν Νάντην, διά να έλθωμεν εις τόν Παρίσι. Και μάάλιστα μου έκαμεν ένα σωρό συστάσεις : να τόν φυλάττω καλά, να τόν προσέχω, να μή τόν δώσω εις κανένα, να μή τόν χάσω, ότι αυτά τόν δακτυλίδι θά μου φέρη εύτυχίαν, και τά λοιπά.

— Ηξεύρετε ποία ήσαν τά όνόματα τής μητρός σας ; ήρώτησεν ο Αρχιεψύλαξ τόν Έκτορα.

— Δέν ήξεύρω άν είχε πολλά. Εις ένα γράμμα τής όμως, τόν όποιον θά ύπαρχη, υποθέτω, μαζί με κάτι άλλα οικογενειακά έγγραφα, είδα πού υπεγράφετο απλώς Ερριέττα Άλβα.

— Τότε λοιπόν, φίλε μου, υπέλαβεν ο κ. Μορανζής τεινών τόν δακτύλιον προς τόν Έκτορα : άρραβών αυτός είνε όλώς ίδιός σας !

— Ίδιός μου ! άνέκραξε τόν παιδίον.

— Ναι ! ο χρυσός κύκλος, τόν όποιον έδωσε προς τήν Λουκίαν ή Μαριάννα εφαρμόζεται τελείως προς εκείνον, επί τού όποιου ύπάρχουν τά όνόματα τού πατρός σας : φέρει έν των ονομάτων τής μητρός σας : οι δύο κύκλοι συμπληρουσιν άλλήλους : είνε βέβαιον λοιπόν ότι άποτελούν τόν άρραβώνα των γονέων σας.

— Είσθε βέβαιοι, μπαμπά ; ήρώτησεν ή Λουκία.

— Τόν κατ' έμέ, δέν ύπάρχει ούδεμία άμφιβολία !

— Τότε λοιπόν, είπεν ή δεσποινίς Σιδωνία, πώς εξηγείται τόν ότι ο κύκλος αυτός εύρέθη εις χείρας τής Μαριάννας ;

— Θα έλλάγη κατά τήν διαρπαγήν κανενός πύργου θά τον έχασαν εκείνοι πού τον έκλεψαν, θά τον εύρεν ή Μαριάννα, και θά τον έκράτησε με τήν ιδέαμ να τον άποδώσιν εις τόν κάτοχόν του, αλλά δέν τό κατώρθωσε, φαίνεται. Η κατοικία των γονέων σου—εξηκολούθησεν άποτεινόμενος προς τόν Έκτορα,—δηλαδή ο πύργος των Άλβα δέν εύρίσκειτο εις τά περίχωρα τής Νάντης ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε, διόλου παράδοξον ο δακτύλιος αυτός να προέρχεται από εκεί.

— Παρατηρήσατε και έν άλλο, είπε τότε ή δεσποινίς Σιδωνία. Οι δακτύλιοι αυτοί ήσαν ένωμένοι, έκοψαν δε τόν ένα—αυτόν πού είχεν ο Έκτωρ,—διά να ήμπορέσουν να βγάλουν τόν άλλον. Προς ποιον σκοπόν άρα γε εχωρίσθησαν αυτοί οι δακτύλιοι ;

— Τίς οίδεν ! είπεν ο κ. Μορανζής σκεπτικώς. Εις τούς ταραχώδεις εκείνους καιρούς, όταν και αυτά ακόμη τά βρέφη δέν ήσαν άσφαλή εις τας κοιτέδας των, τίς οίδεν άν αυτοί οι γονείς δέν διεμοίρασαν τόν άρραβώνα των μεταξύ των δύο των τέκνων, διά να ήμπορέσουν μίαν ήμέραν . . . ο Έκτωρ είχε μίαν αδελφήν διδύμον . . .

— Άδελφήν διδύμον ! άνέκραξεν ή Λουκία.

— Ποιος ήξεύρει, εξηκολούθησεν ο κ. Μορανζής, άν ο δακτύλιος δέν άνήκεν εις εκείνην ; Ζή άρα γε αυτό τόν παιδί ; απέθανεν ; . . .

— Είχατε αδελφήν ; ήρώτησεν ή Λουκία τόν Έκτορα. Δέν μου τό είπατε ποτέ !

— Διότι ποτέ δέν τό έπίστευσα και πολύ ! απήνησεν ο Έκτωρ. Ο Ματθαίος Μορέν κάτι μου είπε μίαν φοράν . . . αλλά . . .

— Άν ύπαρχη ακόμη δέν ήξεύρω, είπεν ο κ. Μορανζής : άλλ' ότι υπήρξε δύναμαι να σε διαβεβαιώσω. Τόν είδα εις μίαν έπιστολήν τού πατρός σου.

— Ω, πώς ήθελα να είχα μίαν αδελφήν ! άνέκραξεν ο Έκτωρ περιχαρής.

— Κ' εγώ ήθελα, απήνησεν ή Λουκία. Θα είχα ακόμη μίαν φίλην . . .

— Άλλά πού είνε ; Πώς να τήν εύρωμεν ;

— Τώρα πού έχω τήν μικράν αυτήν ένδειξιν, θά προσπαθώ να τήν ανακαλύψω, είπεν ο Αρχιεψύλαξ. Έν πάση περιπτώσει, και άν δέν εύρωμεν τήν Άδελφήν σου, μικρέ μου φίλε, ο δακτύλιος αυτός σου άνήκει όλόκληρος.

— Άλλά . . . είπε τόν παιδίον, και εκότταξε τήν Λουκίαν.

— Ω, σου τον χαρίζω με μεγάλην μου εύχαρίστησιν, είπεν ή θυγάτηρ τού αρχιεψύλακος.

— Τότε λοιπόν, Δεσποινίς, θά μου κάμειτε τήν χάριν να μου τον φυλάξετε μαζί με τήν πόρτην μου.

Επιστρέψας εις τόν γραφεϊόν τού ο Αρχιεψύλαξ, και διευθετών τά χαρτιά του, έσκέπτετο περι τής παραδόξου εκείνης ανακαλύψεως.

— Πώς ο δακτύλιος περιήλθεν εις τας χείρας τής Μαριάννας ; έλεγε καθ' έαυτόν. Ίσως τόν εύρεν όπως είπα. Πολύ πιθανόν όμως να τή τον ενεπιστεύθησαν, και τότε θά είνε εις θέσιν να μου δώσιν τίποτε πληροφορίας, ικανάς να διαφωτίσουν αυτό τόν μυστήριον. Τέσσαρα έτη τώρα πού λείπομεν από τήν Νάντην, τί νάπέμεινεν ή Μαριάννα ; Πρέπει να προσπαθήσω να μάθω.

Και εϋθύς άμέσως ο κ. Μορανζής έγραψε προς τινας φίλους του εις Νάντην, παρακαλών αυτούς να ζητήσουν πληροφορίας περι τής υποθέσεως, ή όποία τόν ένδιέφερεν.

Άλλ' αι προσπάθειαι του απέβησαν άγονοι. Ητο γνωστόν, ότι ή Μαριάννα Λεδουέν είχεν αναχωρήση από τήν Νάντην, αλλά κανείς δέν έγνώριζε πού μετέβη και πού έμεινεν. Ουτως ο Αρχιεψύλαξ ήναγκάσθη εκών-άκων να αναβάλη τας έρευνας του, μέχρι τής έποχής κατά τήν όποیان έσχεδιάζε να κάμη έν ταξίδιον μέχρι Νάντης, και τότε ίσως κάτι θά έμάνθανεν.

Ανεκοίνωσεν όλα ταύτα προς τόν Έκτορα. Άλλά τόν παιδίον πολύ όλίγον άνησύχησεν. Είπομεν ότι δέν έπίστευε πολύ εις τήν ύπαρξιν τής αδελφής του. Άλλως τε τας ήμέρας εκείνας προητοιμάζοντο νέα έορταί διά τήν έπίσημον βάπτισιν τού Βασιλέως τής Ρώμης και οι Ακόλουθοι είχαν τώσας ασχολίας, ώστε δέν τους έμνενε καιρός να σκεφθών άλλο τι.

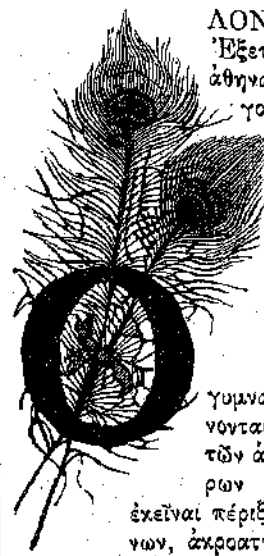
Τήν 6 Ιουνίου 1811, παραμονήν τής δια τήν βάπτισιν άρισθείσης ήμέρας, ο Αυτοκράτωρ και ή Αυτοκράτειρα, οι όποιοι διέτριβον εις τόν Σαιν-Κλου, εφάσσαν εις Παρίσιους έν μεγάλη κομπή και έν τώ μέσω άκρατήτου ένθουσιασμού.

Τήν ακόλουθον ήμέραν ο Έκτωρ και

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Ιουνίου.

ΛΟΝΕΝ γίνονται αι εξετάσεις. Όλα τα αθηναϊκά σχολεία ά-

γουν τήν μεγάλην ετησίαν έορτήν των. Και άκούονται φωναί παιδικαί φάλλουσαι άσματα, και άντηχει τόν κλειδοκύμβαλον τόν ρυθμίζον τας κινήσεις τής

γυμναστικής, και φαίνονται πολλάκις διά των άνοικτών παραθύρων αι συναθροίσεις

είκναι περίξ των εξεταζομένων, άκρατήρια από συγγενείς και φίλους παρακολουθώντας μ' ένδιαφέρον, με χαράν και με υπερηφάνειαν τας απαντήσεις των προσφιλών των . . .

Και άλλων μόν σχολείων αι εξετάσεις έτελειώσαν και προσέρχονται τώρα οι μαθηταί διά να μάθουν τούς βαθμούς των εις άλλα σχολεία αι εξετάσεις εξακολουθούν, πλησιάζουσαι εις τόν τέλος εις άλλα σχολεία ήρχισαν αυτήν τήν έβδομάδα . . . Ολίγαι ήμέραι ακόμη και τά πάντα τελειώσουν. Όποια ανακούφισις δι' όλους τούς εξετασθέντας και όποια χαρά διά τούς εξετασθέντας έπιτυχώς . . .

Φέτος αι εξετάσεις μας δέν είχαν τόν συνήθη πανηγυρικόν χαρακτήρα, —έν μέρει τουλάχιστον, διότι αυτά καθ' έαυτάς αι εξετάσεις είνε πάντοτε μία έορτή. — Ένεκα των ένδικών περιστάσεων, αι όποια δέν έπιτρέπουν μεγάλας εκδηλώσεις χαρής, αι εξετάσεις έγιναν απλώς στερα, ήσυχώτεροι, άνευ έορτασμάτων διακοσμησεων και πολλάκις άνευ μεγάλων προσλήσεων. Εις τας περισσότερας σχολεία περιωρίσθησαν εις τά μαθήματα, μετά βίας δε συμπεριέλαβον εις αυτά και όλίγην γυμναστικήν. Έλειψαν δε όλοσχερώς αι παραστάσεις, αι συναυλαί, και έν μέρει αι άπαγγελιαί και τά άσματα.

Άλλ' άρα γε διά τούτο αι εξετάσεις ήσαν όλιγώτερον ικανοποιητικαί ; Ο θρίαμβος των έπιμαλόν και των φιλοτιμιών έμειώθη έπειδή έλειψεν ή διακόσμησις ; Τό άριστα έχασε τάχα τήν αξίαν του έπειδή έδόθη άθορόδως ; Και ή χαρά των γονέων και των τέκνων δέν ήτο τώσον ζωηρά όσον και άλλοτε ;

Ω, είμαι βέβαιος ότι, άν ήρώτων τούς εξετασθέντας θά μοι άπεκρίνοντο δι' ένός στόματος : «Αι εξετάσεις μας και φέτος

ήσαν χαρμόσυνοι και πανηγυρικά.» Και μόνον όσοι απέτυχαν, μόνον όσοι δέν έπροβιβάσθησαν, θά έψιθύριον κινούντες μελαγχολικώς τας κεφαλάς : «Όχι, αι εξετάσεις ήσαν φέτος λιπηραί και πένθυμοι !»

Καυχώμαι ότι οι φίλοι τής Διαπλάσεως, όλοι άνεξαιρέτως, άνήκουν εις τήν πρώτην κατηγορίαν. Αυτοί έπροβιβάσθησαν, και διέπρεψαν και έθριαμβεύσαν, όπως πάντοτε . . . Τούς βλέπω ένωπιόν μου νοσηρώς, τούς κυττάζω με υπερηφάνειαν και από τόν βάθος τής καρδιάς μου τούς εύχομαι : Και εις άνωτέρα !

20 Ιουνίου.

Και μετά τας εξετάσεις, τά βραδεία, οι βαθμοί, τά δώρα, και προπάντων τόν μέγα βραβεϊόν τής ήσυχίας και τής άναπαύσεως.

Ίδού, εφθασαν αι διακοπαί. Διά πολλούς ήρχισαν ήδη διά τούς άλλους αρχίζουν μετ' όλίγον . . .

Καιρός να πραγματοποιηθών τά όνειρα, τά όποια έγινοντο καθ' όλον τόν διάστημα τού έτους. Τί εύτυχείς πού είνε, όσοι θά ύπάγουν εις τας έξοχάς και εις τας παραλάς και θά ζήσουν όλίγους μήνας ζωής παιδρίας, δροσεράς, άμερίμνου . . . Τί εύτυχείς πού είνε, όσοι θά ταξειδέουσιν και θά διασκεδάσουν και θά ίδούν κόσμον . . . Τί εύτυχείς πού είνε, όσοι θά καταγίνουν εις τας προσφιλείς των ασχολίας και θαναγινώσκουν άραϊα βιβλία, και θά ζωγραφίσουν και θά κάμνουν εργόχειρα, και θά καταρτίζουν συλλογάς . . . Τί εύτυχείς πού είνε, όσοι με ήσυχον τήν συνείδησιν αναπαύονται τώρα συλλέγοντες δυνάμεις διά τούς νέους αγώνας τού προσεχούς φθινόπωρου . . .

Άλλά πόσον θά είνε εύτυχέστεροι άσυγκρίτως, όσοι δέν θάφήσουν τόν πολυτίμον αυτόν καιρόν να χαθή επί ματαιώ, όσοι θά φροντίσουν να μη λησμονήσουν τίποτε, όσοι θά θελήσουν να μάθουν ότι δέν μανθάνουν εις τόν σχολείον, όσοι θά χρησιμοποίησουν τας διακοπάς διά να γίνουν καλλίτεροι άφ' ότι ήσαν, πλουτίζοντες πάντοτε τόν νούν των, διαπλάττοντες πάντοτε τήν καρδίαν των !..

Αθήνα, 6 Ιουνίου.

Διά τόν έξυπνον Γιαννάκη, ο όποιος έπροβιβάσθη και φέτος με άριστα, ήρχισαν από τώρα αι άπολαύσεις των διακοπών.

Απόψε εκάθητο με τούς γονείς του και με άλλους φίλους των εις τόν Άΐ-λαίφ και έτρωγαν παγωτά.

Εξαιρετικώς πολλοί ήσαν οι έπίαιτα, οι όποιοι τούς έπλησίαζον ζητούτες έλεημοσύνην. Μετ' όλίγον εξέηνησαν όλας τας πεντάρας, και έν τούτοις ήρχοντο ακόμη έπίαιτα.

— Περίεργον πράγμα ! είπε τότε

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Τήν μέλισσά' άπαντήσανε παιδιά και τήν ρωτίσανε : —Εύλογία σε βαφτίσανε, τά αίτια ποιά ήσαν ; —Ποτέ μου δέν άμέλησα τόν έργο πάχει ή μέλισσα κι' όπου να ζήσω' έβλησα, δέν έδωλαφα, ώφέλησα.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

κάποιος που βρέθηκαν απόψε τόσο ε-
παίται!

Και ο Γιαννάκης,
— Πρέπει να είνε κάποια έπετειος
σήμερα και δέν το ξεύουμε!

"Οχι ή άργία, άλλ' ή συνεχής έναλ-
λαγή τής εργασίας αποτελεί την αληθή
ανάπαυσιν. Έκουράσθης γράφων; Διά-
βασε! Έκουράσθης αναγινώσκων; Ζω-
γράσεις! Έκουράσθης ζωγραφίζων;
Πάψε πιάνο!

Μία ημέρα άργίας, κουράζει περισ-
σότερον από όλόκληρον εβδομάδα έρ-
γασίας.

Φ.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
[Γερμανική Παράδοση]

Είνε πολύς-πολύς καιρός—τόσος πο-
λύς, ώστε δέν εμπορεί κανείς να με-
τρήση τα χρόνια που πέρασαν από τότε,
— όταν εις έν μικρόν χωρίον τής Ιου-
δαίας έζούσε μία γριά, ή οποία είχε
χάση τόν άνδρα της και είχε μείνη χή-
ρα με δώδεκα παιδιά, δώδεκα άγθρα, τή
έν ώραίτερον και φρονιμώτερον από τή
άλλή. Είχαν καλήν ανατροφήν, καλά
αίσθήματα, και αγαπούσαν πολύ την μη-
τέρα των. Άλλ' εκείνη ήξευρεν ότι τά
προτερήματα αυτά δέν αρκούν διά να
ζήση κανείς, και επειδή δέν είχε χρή-
ματα να τους δώση, απέφασκε με με-
γάλην της λύπην να τα χωρισθ ή και να
τα ξεπουλήσ η, δια να κερδίσ ην άλλου τά
πρός τή ζήν με την εργασίαν των.

— Είσαι ή μεγαλύτερος, είπ ε μίαν
ημέραν προς τή Πέτρον τής πρέπει να
υπάγης εις κανένα μέρος να εύρης έρ-
γασίαν, δια να κερδίσης ό,τι σου χρειά-
ζεται. Τά άδέλφια σου ήκολούθησον
ύστερα τή παράδειγμά σου.

Ο Πέτρος άγεχώρησε. Καθώς έπερ-
νούσεν ένα δάσος πυκνόν, έξηπλώθη
κάτω από ένα δένδρον αναπαυθ ή, ήτο
πολύ κουρασμένος και δέν είχε φάγη ά-
κόμη τίποτε, — και σε ελίγον απέκοιμήθη.

"Όταν εξύπνησεν, είδε πλησίον του
ένα παιδί πάρα πολύ ώραϊόν, τή οποίον
τόν ήρώτησε πώς εύρισκετο μόνος εις έ-
κείνο τή μέρος και διατί υπήρχον ή γην
δακρύων επάνω εις τή μάγουλό του.

Ο Πέτρος τή διηγήθη την ιστο-
ρίαν του.

— Η μητέρα μου, τή είπ ε, μ' έ-
στειλε να εύρω εργασίαν. Θέλω να γίνω
καλός άνθρωπος και να αξιωθ ή να ιδώ
μίαν ημέραν τόν Μεσσίαν, που περιμέ-
νουν οι άνθρωποι.

— Ακολουθήσε με, είπ ε τή παιδί,
και εγώ θα σε παρηγορήσω.

Ο Πέτρος έσηκώθη και ήκολούθησε
τόν οδηγόν του, δ οποίος τόν έφερεν εις
ένα σπήλαιον, που έφεγγε και αστρο-

βολουσεν όλφ από πολυτίμους λίθους.
Έκει μέσα υπήρχαν γύρω-γύρω τοπο-
θετημένα δώδεκα κρεβατάκια από έλε-
φαντοκόκαλον, με στολίδια χρυσά και
αργυρά.

Ο Πέτρος, καθώς τού έδωσε την
άδειαν τή ώραϊόν παιδί, έξηπλώθη εις έν
άπό τά κρεβατάκια και απέκοιμήθη, ενώ
τή παιδί τόν εκύτταζε με αγάπην και
με γλυκύτητα.

"Όταν εξύπνησε, είδε ότι και τά άλλα
κρεβατάκια ήσαν γεμάτα... Έκoi-
μώντο επάνω τά ένδεκα άδέλφια του, τά
οποία εξύπνησαν την ιδίαν στιγμήν. Τά
είχε φέρη εκεί τή ώραϊόν παιδί, τή ένα
κατόπι τού άλλου.

Και καθώς εκυττάζοντο με θαυμα-
σμόν και άπορίαν, ήκουσαν μίαν φωνήν,
ή οποία έλεγε:

"Αυτός είναι ή αγαπητός μου υίός, τόν
οποιον στέλλω εις την γήν, δια να φέρη
την ειρήνην και την αγάπην εις τους
άνθρώπους. Ακολουθήσατέ τον!"

Κάποιος έπαρουσιάσθη τότε εμπροσθέν
των... "Ητο νέος, άλλ' άμέσως έ-
γνωρίσαν τή ώραϊόν παιδί, που είχαν έδη
τότε. "Ητο ή Μεσσίας!

Τά δώδεκα άδέλφια είχαν κοιμηθ ή εις
τή σπήλαιον μέχρι τής έλευσεώς του.
Τόν ήκολούθησαν λοιπόν και από τότε
ώνομάσθησαν "οι δώδεκα Απόστολοι."
(Grimm) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΙΣΣΑ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

"Ω! Νά μία μικρή Γυφτοπούλα! Τί παράξενα φορέματα
που έχει! αλλά και τί ευμορφη που είναι... Αυτή τή
Γυφτοπούλα εγώ δέν τη φοβούμαι καθόλου. Κυρία Γυφτο-
πούλα, εμπορείς, σε παρακαλώ, να μου πής τήν τύχη σου;

— Μάλιστα, μικρή μου κύριε. Πρώτα λοιπόν μάθε ότι
είσαι πολύ περίεργος.

— Έτσι ε; και από που τή έννοεις αυτό, παρακαλώ;

— Ά, μήν έρωτάς! Έγώ τά έννοώ όλα! εγώ εί-
μαι μάγισσα! Νά παραδείγματα χάριν! Ξεύρω ότι άμα
βλέπης Γυφτίσσα, τρέχεις για να σου πής τήν τύχη σου...
Ξεύρω ότι είσαι πολύ άμελής και πολύ άκατάστατος.

Χθές δέν ήθελες να μελετήσης τά μαθήματά σου και
αφ' ου σε έκατάφερε ή μητέρα σου με πολλές υποσχέσεις και με λίγες ζυ-
λιές, έφαγες δύο ώρες δια να βρής τά τετραδιά σου και τά βιβλία σου!

— Ναι, αλήθεια, περίεργον πράγμα να τή ξεύρης...

— Βλέπεις; Και σημείωσε ότι δέν ήξεύρω μόνον τά περασμένα, αλλά
και τά μέλλοντα. Άν εξακολουθήσης έτσι, θα γίνης ένας άνθρωπος άμαθής
και άχρηστος... Για να ιδώ τώρα τή χέρι σου... Πώ, πώ, τί έλεεινόν
χέρι. Πρώτον είναι λερωμένο, θα πής λοιπόν ότι δέν αγαπάς τήν καθαριό-
τητα. Τόδε σε τί χάλι είναι τά δάκτυλά σου, από τά μελάνια! θα πής ότι
δέν προσέχεις διόλου όταν γράφης... Άμέ αυτά τά ξεγδάσματα ιδώ, τί
είναι; Φαίνεται ότι είσαι πολύ άτακτος και πολύ άπρόσεκτος... Ά, μικρή
μου κύριε, έχεις ένα σωρό έλαττώματα και αν δέν τα διορθώσης γρήγορα, ή
τύχη σου θα είναι τόσο κακή, με τόσο κακή, που φοβούμαι να σου τήν πάλ!

— Με τρομάζεις, κυρία μάγισσα!

— Έπειτα βλέπω ότι είσαι και λαίμαργος! Και αν δέν άπατώμαι, τήν περα-
σμένη Κυριακή άνοιξης κρυφά τή έμάρι και έφαγες τή μισή βάζο τού γλυκού...

— Έ, αυτό παιά, κυρία Μάγισσα, θα σου τή είπ ε χωρίς άλλο ή άδελφή
μου, ή Φρόσω... Μόνον αυτή τή ξεύρει...

— "Οχι! όχι! εγώ αυτή τή Φρόσω δέν την ήξεύρω... σου δοκίμωμαι
ότι δέν την είδα ποτέ, παρά μονάχα... εις τόν καθρέπτη!

— Μπα! εσύ είσαι, Φρόσω; Χά, χά, χά! Άμ που να σε καταλάβω με
αυτά τά φορέματα και με αυτή τή φωνή!... Μ' έτρομάζεις, καιμένη!

Και πώς σου ήλθε ή ιδέα να γίνης Μάγισσα;

— Δια να σου πώ τήν τύχην σου! Νά που σου τήν είπα! Πώς σου φαίνεται, ε;

"Οχι! ήθελες να σου πώ τές ψευτιές που σου είπ ε εκείνη ή Γυφτίσσα
τότε, που τής έδωσεσ μια δεκάρα θυμάσαι; Είς τή εξής να πιστεύης μόνον
εκείνους, που σου λένουν τήν τύχη σου δωρεάν. Αυτοί δέν έχουν συμφέρον
να σε κολακεύσουν και να σε γελάσουν. Και ή καλλίτερη πληρωμή που έχεις
να τους κάμης, είναι τή να προσπαθήσης να διορθώσης τά έλαττώματά σου. α

Η ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

"Η πολυτίμητη εύχ ή
μέσ' ε τόν γονίον μας τήν ψυχ ή
τήν ώρα που γεννιέται,
τρέμουν τά σύμπαντα, κ' εκεί
με θαλαμωδιαν μυστική
ή Πλάστις λειτουργιέται.

Και όποιος απολαύση αυτό
τή φυλαχτή τή ζηλευτό,
όπου σταθ ή και πάη,
τόν προστατεύει ή Χριστός
κ' άγγελος φύλακας πιστός
κοντά του άγρυπνάει

Και τή παιδί, που επιθυμεί
εύτυχισμένο, με τιμή
χρόνια πολλά να ζήση,
φροντίδα του έχει μοναχή
πώς τόν γονίον του τή εύχ ή
μιά μέρα ν' αποκτήση.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ
[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΣΣ]

[Συνέχεια τής σελ. 205]

"Ηπατόρη. Η Βέρθα ήτο ακόμη
εις τή σπίτι τής νουνας της και δέν ή-
ξευρεν απολύτως τίποτε. Όλα τά είχε
κάμη ή πατέρας της. Με τήν ιδέα ότι θα
έλυπε τή Βέρθα αν επέστρεφε και δέν
μ' εύρισκε, έθαλε παντού είδοκοθήσεις
και έπροκήρυξε τήν άμοιβήν. Έμέτρησε
τά πενήντα φιορίνια εις τόν Άτσιγγανον
και κατόπι διέταξε να με πλύνουν, να
με βάλουν εις τή σπιτάκι μου και να με
κλείσουν εκεί δια να μη ξαναφύγω, έως
να επιστρέψη ή μικρά μου κυρία.

"Πραγματικώς, τήν άλλην ημέραν
επέστρεψεν ή Βέρθα. Άλλ' άμα έμαθε
τά συμβάντα, δέν έχαρη τόσο δια τήν
ανεύρεσιν, όσον έθύμως δια τήν φυγήν
μου. Έβέλαξα, διχ να τήν κάμω να έ-
νοήση ότι δέν ήθελα να φύγω, άλλ' ά-
πλωσ να επισκεφθ ή τή μητέρα μου και
να επιστρέψω, τίποτε! Έδοκίμασα να
την χαϊδεύσω, τίποτε! Δέν με ήθελε
πλέον. Και τήν ήκουσα που έλεγεν εις
τήν διδασκάλισσάν της, ότι ή πατέρας
της δέν έκαμε καλά να προκηρύξη άμοι-
βήν, ότι ήτο μεγάλη άνοησία να δώση
πενήντα φιορίνια δι' έμέ, ότι δέν ήζιζα
ούτε μίαν πεντάραν, ότι μου εταίριαζε
να ζώ με Άτσιγγανούς και ότι έπρεπε
να μάψησουν εκεί. Και εις τή εξής δέν
με έλεγε πλέον Άσπρούλαν, αλλά
Τσιγγάναν!

"Έτελείωσε! Η Βέρθα δέν μάγα-
πούσε πειά! Άλλ' όχι τόσο εξ αίτιας
τού σφάλματός μου, όσον εξ αίτιας ενός
μικρού άσχημοτάτου πιθήκου, που είχε
φέρη από τή σπίτι τής νουνας της και που
τον έκρατούσε αινιώσ εις τά χέρια της.
Τόν έλεγον Πούκ. Τί κακός που ήτο!

"Ανέβαινε επάνω εις τήν ράχην μου,
μου έτραβούσε τή υπογένειον και τήν ου-
ράν, όλφ μ' έπείραζεν, ενώ ή Βέρθα έ-
γελούσε, που ξεκαρδίζετο.

"Δυστυχής Άσπρούλα! που κατη-
τησες! Να γίνης τή παγγίον ενός βρω-
μοπιθήκου! Τώρα όμως ή παπαγάλος
πρός αυτόν έλεγε τή εϊρωνικόν του έ-
κείνο:

— Δέν θα βαστάξ η πολύ! Και αυτό
θα περάση!

"Και μαζί με τήν αγάπην τής Βέρ-
θας, έτελείωσεν ή σεβασμός και αι πε-

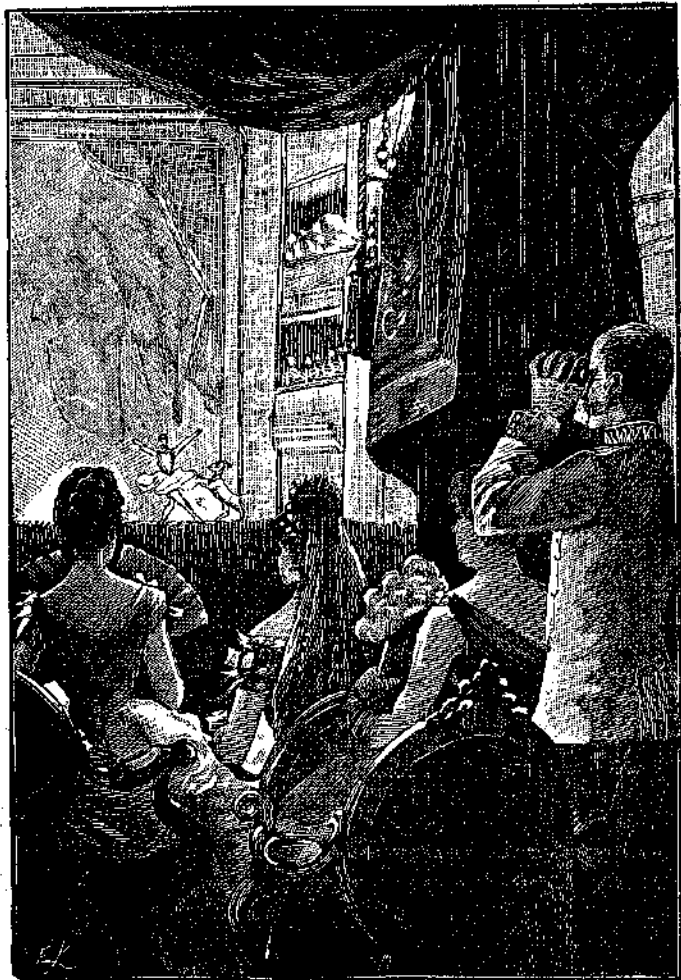
ριποικήσεις τών άλλων. Ούτε μ' έ-
πλυναν, ούτε μ' εκτένιζαν πλέον.
Πάνε και οι φίλοι και ή κορδέ-
λες και όλα! Δέν ήμουν πλέον ήπα-
νευγενεστάτη και ήψηλοτάτη δεσ-
ποινίς Άσπρούλα! Ημουν μία πα-
ληγιότα, και τίποτε
περισσότερον...

"Μ' έβγαλαν
από τή ώραϊόν
εκείνο περίπτερον
και μ' έβαλαν εις
τόν πρώτον μου
σταυλόν. Μόνον ή
Ροδούλα απέμεινε
καλή προς έμέ
και από καιρού εις
καιρόν με έχάι-
δευε, έτσι, σαν να
έκαμνεν έλεημο-
σύνην... Άλλά
και αυτή έπρόκει-
το τώρα να υπαν-
δρευθ ή, και δέν εύ-
καιρούσε να συλ-
λογιζεται πολύ
τήν δυστυχ ή Ά-
σπρούλαν.

"Ά! αν είχα
τουλάχιστον τόν
Πιστόν! Άλλά
πού ήτο; τί έκα-
μνε; Κανείς εις τή
σπίτι δέν ώμιλούσε δι'
αυτόν, κανείς δέν τον
εύλογιζέτο, εκτός
από έμέ, και ίσως από
τόν Μαμμουθ, διότι
μόλις μ' έβλεπεν από
μακρού, έκουνούσε
τήν άλυσσίδα του και
εγαύγιζε μανιωδώς.
Τά είχε μαζί μου, διότι
εγώ έπροξένησα τήν
απόλειαν τού μικρού
του φίλου. Είχε δικαίον!
Όλα τά κακά εξ
αίτιας μου προήλθον,
και ή σκέψις αυτή
προπάντων μ' έλύπει
και μ' έκαμνε
δυστυχ ή.

"Μίαν ημέραν, ενώ
επεριπατούσα με τήν
λαγχολική εις τόν κήπον,
μ' έπλησίασεν ή Βέρθα,
ή πατέρας της και ένας
άλλος κύριος. Από τήν
συνομιλίαν των ένόησα
ότι ή κύριος αυτός ήτο
διευθυντής τού Μεγάλου
Θεάτρου τού Μελο-
δράματος.
— Και τί θανασιάζετε
τώρα εις τήν σκηνήν,
κύριε διευθυντά; έλεγε
ή πατέρας τής Βέρθας.
— Ένα καλαιόν έργον,
κύριε κόμη, αλλά πολύ
εύμορφον: τήν Άφ ε σιν
τού Πλωρμελ.
— Ά, α! έχει χαριτωμένη
μουσικήν, πραγματικώς!
— Θα πάμε, μπαμπά

άλλος κύριος. Από τήν συνομιλίαν των
ένόησα ότι ή κύριος αυτός ήτο διευθυν-
τής τού Μεγάλου Θεάτρου τού Μελο-
δράματος.
— Και τί θανασιάζετε
τώρα εις τήν σκηνήν,
κύριε διευθυντά; έλεγε
ή πατέρας τής Βέρθας.
— Ένα καλαιόν έργον,
κύριε κόμη, αλλά πολύ
εύμορφον: τήν Άφ ε σιν
τού Πλωρμελ.
— Ά, α! έχει χαριτωμένη
μουσικήν, πραγματικώς!
— Θα πάμε, μπαμπά

"Ο Αυτοκράτωρ με την αυτοκρατορικήν οικογενειαν παρευρήθη
εις τήν πρώτην παράστασιν." (Σελ. 214, στήλ. 8'.)

— Βεβαίως, κόρη μου. — Και τότε θα
είναι ή πρώτη παράστασις, κύριε διευθυντά;

— Δέν ήξεύρω ακόμη. Μας λείπει
μια ήθοποιός, μια ήθοποιός πολύ σπου-
δαία: ή γίδα. Πρέπει να είνε πολύ-πολύ
ώραία! (Τότε μ' εκύτταζε) α, να μια
γίδα που θα μας έκαμνε περίφημα!

— Βέρθα, κόρη μου, είπεν ή κόμη,
παραχωρείς τήν Άσπρούλα σου εις τόν
κύριον;

— Ω, πολύ εύχαριστός. Να τήν
πάρτε, κύριε διευθυντά. Είμπορείτε να
τήν κρατήσετε όσω θέλετε, για πάντα.
Έγώ δέν τήν θέλω πειά τήν έδαρέθηκα.

«Ο διευθυντής, πλήρης χαράς, μ' έφερεν άμέσως εις την άμαξάν του. Η άχαρίστος Βέρθα ούτε καν έγύρισε να με άποχαιρετήσῃ! Με είχε βαρεθῆ. . . Ά, πόσον είχε δικαίον ὁ παπαγάλος!

σ.

«Είς τὸ ἐξῆς ἤμουν μέλος τοῦ Μελοδραματικοῦ θιάσου τοῦ Μεγάλου Θεάτρου, φαντάσου!

«Μ' ἐπεριποιήθησαν πολύ. Μοῦ ἔδωσαν ἓνα δωμάτιον καθαρὸν καὶ κομψόν, ποῦ ἐβλεπεν πρὸς ἓνα κήπον ὀλίφ τριανταφιλίες. Ὅταν μ' ἔβγαζαν ἔξω, διὰ νὰ μὴ κρυώσω, μοῦ ἐφοροῦσαν ἓνα μανδύαν ἀπὸ τόσχαν κυανθῆν, ὃ ὁποῖον εἶχεν εἰς μίαν γωνίαν ἐν ἐθνόσημον χρυσοκέντητον καὶ τρία γράμματα Μ. Θ. Μ. (δηλαδή: Μέγα Θεάτρον Μελοδράματος.) Μοῦ ἔδιδαν τὴν καλλιτέραν τροφήν καὶ εἰς τὰς δοκιμασίας οἱ ἤθοποιοὶ μοῦ ἐγλυκομιλοῦσαν καὶ μ' ἐχάριζον, προπάντων αἱ κυρίαί.

«Γρήγορα ἐσυμείθισα τὰ πράγματα τοῦ θεάτρου: τὰ ψεύτικα δένδρα, τὰ χάρτινα σπίτια, τὰ ζωγραφισμένα φεγγάρια, τοὺς ἤθοποιοὺς που ὄλω τραγωδοῦν, — καὶ ὅταν ἀποθνήσκουν ἀκόμη! — τὸν ὑποβολέα πού τοὺς ψιθυρίζει τὰ λόγια, τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας μὲ τὸ ραβδί του. . . Εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἐφαίνοντο ἀστρεῖα καὶ ἀνθητὰ ἄλλ' ὕστερα μοῦ ἐφαίνοντο εὐμόρφα καὶ διασκεδαστικά.

«Δὲν ἤξευρα καλὰ-καλὰ τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὴ ἡ Ἄφροισις τοῦ Πλάτωνα. ὅπου θὰ ἐπαίζα κ' ἐγώ. Δὲν μ' ἔλεγαν πλέον Ἀσπρούλαν, ἀλλὰ Μπέλλαν, διότι: εἰς τὸ θέατρον, ὅπως ὄλα, καὶ τὰ ὀνόματα εἶνε ψεύτικα. Ἡ βαπτιστικὰ τοῦ κυρίου διευθυντοῦ ὑπεκρίνετο αὐτὴν τὴν Δινόραν. Καὶ ἐνῶ τὴν ἡμέραν ἐφοροῦσε τὰ ὠραιότερα ἐνδύματα, τὸ βράδῳ ἔβαλε κατὶ παλήφρουχα, ἔλυε τὰ μαλλιά τῆς καὶ ἔκαμνε τάχα τὴν τρελλήν, ἐνῶ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κἀμνω ὅτι τῆς φεύγω, διὰ νὰ μὴ κυνηγᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ψεύτικους ἐκείνους βράχους. . . Τί περιέργα πρᾶγματα!

«Αἱ δοκιμαίαι διήρκεσαν δύο ἑβδομάδας. Τελοσπάντων ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς παραστάσεως. Δὲν εἶχα κανένα φόβον καὶ ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ ἔκαμνα καλὰ τὸ μέρος μου — καὶ μάλιστα ὅχι ὅπως οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑποβολέως!

«Ἡ παράστασις ἐγένεε θαυμάσια! Τὸ θέατρον ἐγένισεν ἀπὸ κυρίαους καὶ κυρίας, οἱ ὁποῖοι ἐχειροκροτοῦσαν ὄλονεν καὶ ἔρριπτον ἀνοδοδέσμας. Περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐχειροκροτοῦσαν τὴν Δινόραν καὶ ἐμέ. Ἡ Δινόρα ἐχαιρετοῦσεν ἔχαιρετοῦσα καὶ ἐγώ. Κάποιος τότε ἔρριψε μίαν ἀνοδοδέσμην καὶ ἐφώνησε: «Διὰ τὴν γίδα!» Ἐπεσεν Ἰσα-Ἰσα ἐμ-

πρὸς εἰς τὰ πόδια μου, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν φάγω. Καὶ ἤρχισα πραγματικῶς, ἐνῶ ὁ κόσμος ἐγελοῦσε καὶ ἐχειροκροτοῦσε ἀκόμη περισσότερον.

«Τὴν ἄλληλῃ ἡμέραν παρηστήσαμεν πάλιν καὶ τὸ κοινὸν ἐμμενε κατευχαριστημένον, ὅσον καὶ τὴν πρώτην φορὰν. Μοῦ ἔρριψαν πάλιν μίαν ἀνοδοδέσμην, ἡ ὁποία εἶχεν εἰς τὴν μέσην ἓνα μαρούλι, καὶ γύρω-γύρω διάφορες σαλάτες! . . .

«Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐπαίζαμεν καθὲ βράδῳ τὴν Ἄφροισιν τοῦ Πλάτωνα — καὶ καθὲ βράδῳ εἶχα τὴν ἀνοδοδέσμην μου.

«Ἄλλὰ ὕστερα, ἐπειδὴ τὸ κοινὸν βαρύνεται νὰ βλεπῆ ὄλω τὰ ἴδια πράγματα, ἀνεδιθάσθη εἰς τὴν σκηνὴν κατὶ τι πολὺ διαφορητικόν. Ἦτο ἓνα μπαλέτον οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ὤμιλοῦσαν, δὲν ἔτραγουδοῦσαν ὄλω ἐχόρευον. Ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀσπίγγανοι, ἀλλὰ ὅχι σάν ἐκείνους πού με εἶχαν κλέψῃ· αὐτοὶ ἦσαν ὠρατοὶ καὶ ἐφοροῦσαν λαμπρὰ ἐνδύματα. Ἦτο καὶ μία ὠραία κόρη, ἡ ὁποία ὀνομαζέτο Ἐσμεράλδα καὶ ἐχόρευεε καλλιτέρ' ἀπὸ ὄλους. Ἐγὼ ἤμουν ἡ γίδα τῆς καὶ μ' ἔλεγαν Τζαλῆ. Εἶχα πολὺ μεγαλήτερον ρόλον ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν, διότι ἐχόρευα, ἐτυμπάνιζα καὶ συνέθετα μίαν λέξιν μὲ γράμματα. Διὰ τὸν ρόλον αὐτὸν μοῦ εἶχαν χρυσώσῃ ὅχι μόνον τὰ κέρατα, ἀλλὰ καὶ τὰ πόδια ὥστε ἤμουν ὠραιότερα ἀπὸ καθὲ ἄλληλῃ φορὰν.

«Μ' ἐχειροκροτήσαν πολὺ εἰς αὐτὸ τὸ μπαλέττον. Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ὄλην τὴν αυτοκρατορικὴν οἰκογένειαν παρευρέθη εἰς τὴν πρώτην παράστασιν. Καὶ ἄμα ἐτελείωσε, τὰ ὑψηλά αὐτὰ πρόσωπα ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ με ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον. Με ὠδήγησαν λοιπὸν εἰς τὸ αυτοκρατορικὸν θεωρεῖον, μαζί με τὴν Ἐσμεράλδαν.

[Ἐπετα συνέχεια]

KIMON ΔΑΚΙΑΗΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[Ἱστορικὴ διήγησις]

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 206).

— Λοχαγέ μου, δὲν ἐκράτησα τὸ λόγον μου. . . δὲν ἀπέθανα. . . ἀλλ' ἐπροσπάθησα, βεβαιωθῆτε, ὅσον ἠμπόρεσα! . . . Δὲν ἦτο λάθος μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι! Λοχαγέ μου, ἐλπίζω νὰ εἶμαι εὐτυχέστερος ἄλλοτε. . . Κάμετέ μου τὴν χάριν, νὰ μου δώσετε ἀκόμη μίαν μικρὰν πίστωσιν!

Μοὶ ἐφάνη κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τόσον μεγαλοπρεπὴς, τόσοσν ὠραῖος ἐν τῇ ἀνδρείᾳ των, ὥστε δὲν ἐκρατήθη τὸν εἰλικυσα μὲ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ στήθη μου καὶ τον ἐνηγκαλίσθη!

Καθ' ὄλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τοῦ πολέμου ἔδειξε τὴν αὐτὴν διαγωγὴν, ἀνεδείχθη ἀληθὴς Ἡρώς!

«Ὅπου ὁ κίνδυνος, ἐκεῖ ὁ Ζαβουλὼν ὄψμα ἀκράτητος ὄλοι οἱ ἄνδρες τοῦ συντάγματος τὸν ἐνόμιζον τρελλόν. Περιεγέλα τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον παντοῦ ἐζῆτει, ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος περιεγέλα αὐτόν, διὰ νὰ τον ἐκδικηθῆ ἴσως, διὰ τὴν τόσην του περιφρόνησιν.

«Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγαν δι' αὐτόν. . . ὅπως καὶ ἂν τον ὠνόμαζαν, τρελόν, φρενὴρη, μανιώδη, τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἀνεδείχθη γενναῖος ὡς λέων. . . Ἡρώς! . . . Μάλιστα ἡ λέξις δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ. Ἐλαβε τὸ μεταλλίον τῆς ἀνδρείας ἐπιδοθήσθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς καὶ ἐγένεε ἐπιλοχίας. . . Μετὰ τὸν πόλεμον ἀπελύθη ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀπήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἐγνώριζα ἄλλο τι περὶ αὐτοῦ. Ἴδου ἡ ἱστορία τοῦ καλοῦ Ζαβουλῶν!

— Αἰ, καλὰ καὶ τὸ ἐκατόδραχμον; Ἡρώτησε κάποιος ἐξ ἡμῶν.

— Ἀληθινά; εἶπεν συνταγματάρχης. Τοῦτο εἶνε τὸ συμπλήρωμα τῆς διηγήσεώς μας. Εἰς τὰς ἔνδεκα τῆς πρωΐας, ἐνώπιον τῶν ἄνδρων τοῦ σώματός μου, εἰς τὸ Πρανζέ, ὅπου κατεσκηνώσαμεν, τῷ ἀνήγγειλα ἐπισήμως τὸν προεβασμὸν του, ἰδιοχειρῶς μάλιστα ἐγγχείρισας αὐτῷ τὰ σερτήρια τοῦ ἐπιλοχίου.

Μετὰ μίαν ὥραν παρουσιασθεὶς ἐνώπιόν μου ἐζήτησεν ἄδειαν μονομαχίας!

Ὁ Ζαβουλὼν ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν ἐπιλοχίαν Πριέ. . . ἓνα ἄθλιον, τὸν ὁποῖον πάντοτε ὑπόκτευσον, διότι ἐγνώριζα, ἂν καὶ ἀμυδρῶς, ὅτι εἶχε κακὸν παρελθόν. Ἦτο δηλαδὴ ἀτόπος ἐκεῖνος ὁ Πριέ, τὸν ὁποῖον ἠθέλησεν ὁ Ζαβουλὼν νὰ ὑδρίσῃ, νὰ πτώσῃ κατὰ πρόσωπον, διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν αἰτίαν τῆς κλοπῆς τῶν ἐκατὸ δραχμῶν, ὅτε ἐμελλε νὰ τουφεκισθῆ!

Ἄλλ' ὁ Πριέ ἐχειρίζετο καλῶς τὸ ξίφος, καὶ μάλιστα παρέδιδε τὴν ξιφανσκίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας τοῦ συντάγματος.

Καὶ ἱδού πῶς ἐδόθη ἐπίτηδες αἰτία νὰ μονομαχήσωσιν, ὁ κακὸς Πριέ καὶ ὁ ἀθῶος Ζαβουλὼν.

Ὁ Ζαβουλὼν μετὰ τὸν προεβασμὸν του, εἰσῆλθεν εἰς ἓν καπηλεῖον, ὅπου προσγεματίζαν ὑπαξιωματικοί ἄμα εἶδε τὸν Πριέ ἐφύναξεν:

— Εἶμαι ἐπιλοχίας! Νὰ καὶ ἓνα στρατιωτικὸν πηλίκιον ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ κάθισμα. . . Τίπος εἶνε, παρακαλῶ;

— Τοῦ Πριέ, τῷ ἀπήτησαν.

Τότε ὁ Ζαβουλὼν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἐπιλοχίαν, ἐνώπιον ὄλων, ἐφώνησε περιφρονητικῶς:

— Αἰ, Πριέ! . . . πᾶρ' τὸ ἀπὸ τῆ μέση. . . σήκωσε τὸ πηλίκιον σου ἀπ' ἐδῶ!

Ἐκεῖνος ὅμως ἐκπλακτός διὰ τὸν ἐπιτιμητικὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ Ζαβου-

λῶν, ἀπεκρίθη ψυχρῶς, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὴν κεφαλὴν του:

— Εἶνε καλὰ. . . αὐτοῦ ὅπου εἶνε!

Ἄφησέ το!

Ἀλλ' ὁ Ζαβουλὼν καλοκάθετα ἐπὶ τοῦ πηλίκιου, ἐπιλέγων: Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κάθετα κανεὶς μαλακὰ ἐπάνω εἰς τὸ πηλίκιον τοῦ κῦρ ἐπιλοχία!

Ἐκ τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς ἐπηκολούθησεν ἡ μονομαχία, καθ' ἣν ὁ Ζαβουλὼν ἐφόνευσεν τὸν ἀντίπαλόν του.

Μετὰ τὴν μονομαχίαν προσεκάλεσα τὸν ἐπιλοχίαν, ὃ ὁποῖος μοὶ εἶπεν:

— Ἀφοῦ ὁ Πριέ ἀπέθανε, εἰμπορῶ τώρα νὰ σας ἐξομολογηθῶ πού ἐξώδευσα

τὰς ἐκατὸν δραχμάς. . . Ἦμουν δειλός. . . ἐφοβούμην. . . καὶ διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὸ πῦρ ἔδωκα χρήματα εἰς αὐτόν τὸν ἀχρεῖον, διὰ νὰ με τοποθετῆ μακρὰν ἀπὸ τὰς ὀδίδας, εἰς τὰς πλέον ἀσφαλεῖς θέσεις! . . . Αὐτὸς μοῦ εἶχε πάρῃ τὸ ἐκατόδραχμον!

Ἴδου λοιπὸν ἡ ἱστορία τοῦ Ζαβουλῶν, ἐπανελάσεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἀλλὰ τί γελοῖον παρεπίθετον! Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐνοήσω διατὶ τὸν ἐπαινώμασεν ἐκεῖνος ὁ παπᾶς μὲ αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομα! Ζαβουλῶν. . . Ζαβουλῶν! Μάτην ἐκοπίασα!

Καὶ ἡμεῖς τότε ἀνεζητήσαμεν ἐπ' ἀρκετὴν ὄραν, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίάζομεν, δετὴ μικρὰ Ἐανθὴ μετὰ παιδικῆς χαράς μᾶς ἔλυσε τὸ πρόβλημα:

— Ὁ πατὴρ του, εἶπεν — ὁ γέρον Ταννῶς—παρινομαζέτο Ἰακῶβ λοιπὸν ὁ ἐπιλοχίας ἦτο ὁ ἕκτος τῶν υἱῶν του! . . . Ὁ ἕκτος τῶν υἱῶν τοῦ Πατριάρχου Ἰακῶβ, τοῦ υἱοῦ Ἰσαὰκ καὶ Ρεβέκκας, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰσαὰκ, 2,229—2069 πρὸ Χριστοῦ. . . δὲν ὀνομαζέτο—ὁ ἕκτος υἱός τοῦ Πατριάρχου Ἰακῶβ — Ζαβουλῶν; Πάντες ἐμείναν ἐκφωνοί!

[Georges Mitchelle].

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λογικὴ μικροῦ παιδίου:

«Τὶ κοῦτὸ αὐτοῖ οἱ φουτικάδες, νὰ μὴ τρώγων τὰ φουτικά των, παρὰ νὰ τὰ πωλοῦν!»

Βασίλη δὲ τὸ Πρηνέου

Ὁ Διδάσκαλος: — Διαιτέ, Ἀρχιζέλιον, ἔλειπες χθές;

Τὸ Ἀρχιζέλιον: — Μοῦ ἱπονῶσε τὸ αὐτί.

Ὁ Διδάσκαλος: (θυσσιπτόν δικαίως) — Τῶ ὄντι;

Τὸ Ἀρχιζέλιον: — Ὁχι, τὸ ὄντι! τὸ αὐτί σὰς εἶπα. . .

Βασίλη δὲ τὸ Τροφάρη

ΔΙΑΒΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»

ΜΙΑ ΟΔΗΓΙΑ ἀκόμη διὰ τὸ ἔσπαθισμα:

«Ὅσοι ἔσπαθῶσιν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μου ἐπιστρέψουν καὶ τὴν Ἄγγελίαν. Ἀρκεῖ νὰ μου στέλλουν τὸ ὄνομα τοῦ νέου συνδρομητοῦ καὶ τὸ ἀντικείμεν τῆς συνδρομῆς του, μὲ ἀκριβῆ σημεῖωσιν τῆς δευτεβυσεώς του καὶ τοῦ μηνός ἀπὸ τοῦ ὁποῖου θέλει νὰρχεταὶ ἡ συνδρομή του. Ὅτω τὴν Ἄγγελίαν δύναται νὰ τὴν κρατῶσιν ὅσω θέλοσιν, διὰ νὰ ἐγγράψουν πάντα παρουσιαζόμενον συνδρομητήν. Ὅυτε εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐγγράψουν πρῶτα ὄλους ὄσους ἔχουν κατὰ νοῦν, καὶ κατόπι νὰ μου ἀναγγείλουν τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μου ἀναγγείλουν καθὲ νέον συνδρομητήν, εὐθὺς καθὼς ἐγγράφεται, διὰ νὰ μὴ περιμένωσιν οὔτε ἐγώ, οὔτε ἐκεῖνος. — Ἄνευθεῖς, ἀγαπητὴ μου Θέλεουσα, καὶ ὀδοῖσιν μ' ἐρωτάτε;

Εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἀγαπητὸν Ἄφρο-Σέβινε ἀπαντῶ τακτικῶτατα καὶ ἀπορῶ πῶς ἔχεις παρὰπαντα. Ὡς πρὸς τὴν πληροφoρίαν ἐκείνην δὲν τὴν ἀνέγραψα διὰ νὰ μὴ πειραθῆ ὁ φίλος μας, χωρὶς κανένα λόγον. Τὸ ἔλλο, ἦτο τυπογραφικὸν λάθος.

Χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἀγαπητὴ μου Τίνε Βάσσε. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ που προτεινεις δὲν εἰμπορῶ νὰ το δεχθῶ. Θέλω δὲ νὰ μου γράψῃς πολὺ συχνά.

Βέβαια, ἀελοῖν τοῦ Ἰορίου, τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἱδικὸν σου πρὸ πολλοῦ. Ἐλήφθη ἡ εἰσφορά σου ὑπὲρ τῆς Στήλης τῶν Φιληλλήνων. Ὁ κάμης πάλιν τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς;

Σὲ συγχάριρον, Καρδερίττα, διὰ τὸς λαμπροῦς βεβιμούς σου καὶ σου εὐχαίριαν νὰριστεύης πάντοτε. Ἄν θέλῃς, δύνασαι νὰ φανερώσῃς ὀλοκλήρον τὸ νομᾶ σου δι' ἱδιαίτερας ἐπιστολῆς, τὴν ὁποῖαν εὐχαρίστως διαβιβάζω δεαν ἔχῃ καὶ ἐν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον.

Κάθε ἄλλο εἶσαι παρὰ ἐνοχλητικὴ, Μαγευμένη μου Ἀργογλαία, καὶ γράφε μοι συχνά. Τὴν ἐρώτησιν σου περὶ Πν. Ἀσκήσεων δὲν ἐνόησα καλὰ δταν στέλλης δύο λύσεις καὶ ἡ μία εἶνε

ὀρθή. . . ἔ, τότε; ἔχεις μίαν ὀρθὴν λύσιν. Αὐτὸ ἦθελες;

Ἐμαθα καὶ ἀπὸ ἀλλοῦ, λέα, πόσον λαμπραῖ ἦσαν αἱ ἐξετάσεις σου. Εὐγε, κόρη μου! Ἐπίσης χαίριον πολὺ καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Παπαρούνας τῆς Πεντέλης. Πότε θὰ μου γράψῃς; Ποιμετικὴ Φλογέρα, πρὶν λάβω τὰς ὀδηγίας σου, εἶχα στείλῃ ἦδη τὰ εἰς γειράς μου τετραδία σου πρὸς τοὺς προτεινόμενους ἀνταλλαγῆν. Ὁὰ εἴπω εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι συνετελήθησας ἦδη τὸ Δεῦκωμά σου, ὅτι δὲν δέχεσαι πλέον ἀνταλλαγῆς καὶ ὅτι ἔμα ἐπιστρέψης ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, θὰ βραβεύσῃς τὸ καλλίτερον τετραδίον.

Ἄγριολλοῦσθου τὸν Φαρίν, θὰ στείλῃς λοιπὸν ἐν τετραδίον συμπληρωμένον πρὸς τὸν Φιλὰδελφον, ἄφ' οὗ δέχεται τὴν ἀνταλλαγῆν, καὶ τότε θὰ σου στέλῃ κ' ἐκεῖνο τὸ ἱδικόν του. Εἶσαι τώρα καλὰ; διαιτέ δὲν μοι γράφεις συχνότερα;

Μοῦ ἦρρεσε πάρα πολὺ ἡ ἐπιστολὴ σου, Πεταλοῦσα τὸν Σεργίον (δεξτόν.) Ἐύρον εἰς αὐτὴν δὲν τὰ φιλιὰ πού μοι εἶχες ἐσωκλείσῃ, διότι, ἔστρεψε, ἡ βίσιμος ἀγάτῃ δὲν ἐλαττώσεται τόσον εὐκόλα. . . Εἶσαι δεκτὴ εἰς ὄλους τοὺς Διαγωνισμούς κτλ.—Τὰ αὐτὰ ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸν ἀγαπητόν Πεζοναῦτην (αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ ἔλπικω ὅτι γρήγορα θὰ ἔσπαθῶσῃ καὶ αὐτός.

Εἶδες, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλίᾳ, πῶς ἐγλότωσηεν ἡ Ἀσπρούλα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἀσιγῶντων; Τὸ ἐπερμένεις; — Σὲ συγχάριρον διὰ τοὺς ἀριστούς βαθμούς.

Τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου, Βασίλισσα Κλεοπάτρα, δὲν το ἔδωσα εἰς ἄλληλ' ὥστε ἐστ' ἐνομοσὶν οἱ ζητούντες ἀνταλλαγῆν μὲ αὐτὸ. Ὁ Ἰαλαρικὸς Κόσμος δὲν ὀνομαζέται Γ. Α.

Ἄφρο τὸν Βέξέισον, ὁ φίλος μου δὲν ἐγνώριζε τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ δι' αὐτὸ ἐζήτησε μὲ τὸν ὄνομά σου. Τὴ παρῆρξ; Τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀδελφῶν σου δεκτὰ ἔδ μοι γράφωσιν.

Δὲν ἔλαβα τὰς 2 δραχμάς, περὶ τῶν ὁποῖων μοῦ γράφετε, Σοφὲ Πατταπέ. Μοῦ ὀφείλεις μόνον τὰ ταχυδρομικά τού πρὸς τὸ Ὀδραντιον Τέτοσν τετραδίου σου.

Δὲν ἔπρεπε νὰμπεδάλῃς, Ἐωσοφίρε, δετὴ ἡ εἰπεικία περὶ τῆς ὁποῖας γράφετε, εἶνε εἰς ἐνέργειαν. Ἡ μεγάλη δικαιοσύνη εἶνε καμμῖεν φορὰν ἀδικος καὶ σκληρὰ. Οὐδέποτε ρίπτω εἰς τὸν κλάσθον λύσεις ἐργασιμὰς ἀπὸ τόσων μακρὰν, μίαν ἢ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προβεσμίας. Μ' ἔκαμες καὶ το εἶπα, ἐν φ' ἴσως δὲν ἔπρεπε!

Ἄφρον τῆς Παρθένου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα. Εἶνε ὑπὸ πάσαν ἐποψίον ὠραῖον.

Νὰ καὶ ἡ Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, πού εἶχε τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃ! Ἀλλ' εἶνε πολὺ δικαιολογικὴ καὶ τὴν συγχωρῶ, ἀφ' οὗ μάλας ἐσακολληθῆ νὰ μάγκῃ μὲ τὴν τὴν ἔρημν. Ἐ, ὁ μπαμπᾶς εἶνε τώρα καλλίτερος; Φαντασθῆτε πόσον μάγαπον εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἑλληνητικῆς Σημαίας! Διαι αἱ ἀδελφαὶ θὰ ἐγ-

γράφουν συνδρομητρίαι καὶ ὁποια ἐγγράφη τὰς περισσοτέρας θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τὰ Διηγήματα τοῦ Ἄνδρουσιν. Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸς ὁ οἰκογενειακὸς Διαγωνισμὸς διὰ τὴν ἀγάτην μου; Ἄσπερὸσσα Νύξ, σου ἔστειλα τὴν δέσμη τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ ὑπόλοιπον (φρ. 1.10) διέθεσα ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

Ἀνεμῶνή μου, ὅτι μοῦ ἔστειλες τὸ ἐλαθα, δετὴ μοῦ παρηγγείλας τὸ ἔγραψα. Διαιτέ παραπονεῖσαι. — Τὰ ἴδια λέγα καὶ πρὸς τὸ Παλιζέρι τῆς Λαζίας. Ἡ ἀδελφὴ του ἔγεννε καλὰ;

Τὸ ἐπαναλαμβάνω: «Ὅσοι ἐπρότειναν ἀλλοτῆν ψευδώνυμον, παραπέμπονται εἰς τὸν Κανονισμόν, φολ. 2ῶν σελ. 196.»

Μετὰ βαθείας λύτης ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μου ἐν Πάτραις συνδρομητρίαι καὶ φίλης Ἐλένης Λαίλου. Τὴν λύπην ἐκ ταῦτην θὰ συμμερισθῶσιν καὶ οἱ φίλοι μου, μανθάνοντες δετὴ ἡ εὐφρῆς, ἡ καλὴ καὶ ἐνθουσιώδης συνᾶδελφός των, τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισαν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄνθος τοῦ Μαῖου, δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀρκαγείσα πρόφωρος καὶ σκληρῶς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἀπαρηγορητῶν γονέων. Ὁ Θεὸς ἔς τοὺς παρηγορησὰς τοὺς δυστυχεῖς. . . Εἰς τοιαύτας συμφορὰς λόγι ἀπὸ ἀνθρώπινα χεῖρη εἶνε ἀνίσχυροι καὶ περικτοι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξωσιν: ὁ Ἀχαῖκὸς Ἀρμενὸς μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Τικ-Τακ, Κόρηνα Μοντεχοῖστον (μὲ τὸ ὄνομά του) Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλίαν, Κύμα τῆς Σαλαμίτης, Οἰδιπόδα Τόραντον, Ἐλένην Σαρρῆ, Ἰριδα Λευκὴν Ἀκαπλίαν, Ὀραῖον Κέρκυραν καὶ Ταχυρόμορον Περιστερᾶν (πρὸς τὸν Φιλέλληνα Μικρασιατὴν δύναται νὰ στείλῃ πρῶτος τετραδίον) — τὸ Ἦσοχο Ἀσράκι μὲ τὸν Φιλάδελφον, Μῆλλονσαν Καλλιτέχνειδα; Ποιμετικὴ Φλογέρα καὶ Ἀδόδοτον:—ἡ Καρδερίττα μὲ τὸν Κόντε Ραπαρᾶν, Μῆλλοντα Νάναρχον, Ἐπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος, Μικρὸν Ἐθελοτῆν, Ἠλίον καὶ Διαβολάκον — ἡ Μαγευμένη Ἀκρογλαία μὲ τὴν Ταχυρόμορον Περιστερᾶν καὶ Κόρην τῆς Ἑλλάδος—ἡ Λεὰ μὲ τὴν Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, Ἀγκυραν τῆς Ἑλπίδος, Ἀγκυραν τῆς Ἐνθυγίας καὶ Κόντε Ραπαρᾶνη — ὁ Μικρὸς Ἐθελοτῆς μὲ τὸν Γραβιᾶν — ὁ Μπαρσοπα-Νικολῆς μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνειδα, Χαλασμοῦν Κόσμου, Ἄνδροῖτον Σουλιώτην καὶ Ζαχαῖον — ἡ Ἄφρο τοῦ Παγασαίου μὲ τὴν Ἐανθὴν Ἑλληνο

δόν με την *Μιλλουσαν Καλλιτέχνηδα* — ή *Ελληνική Σηματα* με την *Ποιητικήν Σαφώς* και με την *Θέλλαν* — ή *Ωκύπους Αχιλλεύς* με το *Αργεΐδιον*, *Λευκήν Ἀρχόν* (εμπέτρος) *Φερεύτυχον Χρυσάλλιδα*, *Κύμα της Σαλαμίνας*, *Δόν Κιχώνη*, *Λευκήν Βιολέταν* και *Ελληνίδα Καλλιτέχνηδα* — ή *Φερεύτυχος Χρυσάλλης* με την *Νύμφην της Ἀόδου*, *Ἀγκυράς της Ἑλλάδος* και *Ἄδραν της Ἐρόσης* (τὰ τεράδια να συνοδεύονται, εἰ δυνατόν, καὶ μὲ ἐπιστολάς) — ή *Λέων της Νεμέας* με τὸν *Φιλάδελφον* καὶ *Καίμακι τῶν Σερρῶν* — ή *Κασταλία Πηγὴ* με τὴν *Κωνσταντίνου Σηματα* — τὸ *Παλλικὸν της Λαζίας* με τὸν *Λευκὸν Κύκλον*, *Ναυραδὸν Χόντλαν*, *Ἄψο Σβύσε*, *Λεσβιακὸν Ἄρθος* καὶ *Εὐχαινοπορτίαν* — τέλος ή *Βασίλισσα Ἄδρα* ζεσεὶ ἀναλλαγήν με ἄλλους τοὺς συνδρομητὰς μου, ἕως ἔλαμν ἕως τώρα ὁ *Ἰμκος της Ἐλευθερίας*, ὁ *Θουκυδίδης ὁ Ἱστορικός*, ὁ *Φιλέλλην Μικρασιατὴς* καὶ τὸ *Ὀφράνιον Τόξον*. Εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος διὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς ταχῆς *Λευκώμα*.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλκκι στέλλει ή Διάκλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Παναγιώτην Σαουσοπούλον* (ἐπιστολά) *Ἀρασταγιαν Μαρινάκη*, *Ἄνναν Λογαροπούλου*, *Ὀραϊάν Κέρκυραν*, *Τραχηγοροπούλου* (τὶ λέγουσι λοιπὸν τὰ ἐνδεστικὰ) ; *Γερραϊάν Ἑλληνίδα* (νὰ σε ἴδω !) *Κόρη τῶν Λευκῶν Ὀρέων* (δεκτὸν εὐχαριστίας) ; *Φωφῶ Ι. Ἰωαννίδου*, *Ἀπόδορ Βύρωνα* (ἐλήθη) ; *Διλέκων Κ. Δραγούμη*, *Μικρὸν Διάβολον* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶ εἶνε ἀκόμη συνδρομητὴς μου) ; *Πράσο Ἀργεϊτικόν*, *Ἀσπρωποταμίτην* (δύο φορές με τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὅπως ἴσως τὸ θεωρεῖς περιττὸν) ; *Ἀρισμένον Κύμα* (θερμὰ συγχαρητήρια) ; *Δόν Κι-*

χρῆτην, *Ἑλληνικὴν θάλασσαν* (x' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ !) *Μίλινα Κρονατίτην* (εὐχαριστίας δεκτὸν) ; *Γραβιῶν* (δὲν ἐνόησα ὅθελαι νὰ σου στείλω κανὲν φυλλάδιον ;) *Παχὸν Τσίρον*, *Κουταλιανόν*, *Κόντε Ραπανάκη*, *Τσίον-Τσίον-Τσίον* (ή περὶ ἧς ἐρωτᾶς ἔχει ψευδώνυμον) ; *Ἐβελότην Στρατιώτην*, *Μέλινα Ἄδρον*, *Πενταμέρον Λόκον*, *Φίλερρον Ἑλεῖδον* (λοιπὸν ἀναμνήσι) ; *Ἀνοικτοκαρδόν*, *Λαβανήν*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Μικρὰν Φιλόπορον*, *Διαβολάκον*, *Ἀρακάκον*, *Φιλέλληνα Μικρασιατὴν* (ἐλήθησαν διὰ εὐχαριστῶ θερμῶς) ; *Κύμα τοῦ δουράθω* (μὰ τί φαῖδρὸι στέχῃ) ; *Τραχυμυδὴ Μαλέαν* (εἰ περιεργὸς συμπρωσις, πραγματικὸς) ; *Ἐροσίχθονα Πουσιδίνα* (λιαν προσεχῶς) ; *Μύλων Πατρῶν* (δεκτὸν ἐπιστολά) ; *Ἀλέξανδρον Οἰκουροῖδην*, *Ἐξέδραν Πατρῶν* (δεκτὸν) ; *Φερεύτυχον Ἰρυσάλλιδα* (ἀναμνήσι) ; *Ἀόρτα της Νεμέας* (εὐχαριστῶ πολὺ) ; *Χρυσὴν Βροχήν*, *Ἄδραν τοῦ Φαλήρου*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εὐχαριστῶ καὶ ἀναμνήσι) ; *Στέφανον Κόκκινον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰουνίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ἰουλίου ὁ. ἔ.

319 Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ποτάμι.
Ὅποιος τὰ δύο ἐνώσῃ ἐν ἑξῶν θέλει κάμει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τετ-Τεῶν

320. Λινιγμα.
Χωρὶς ἐμὲ μὴν παρᾶθῃς.
Πίστις νὰ γνωρίσῃς.
Καὶ τώρα ἴσως θυνηθῇς
τὸ αἶνιγμα νὰ λύσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ Σαυρ. Θεοῦ Μιχαὴλ Τσουβαλι

321. Πυραμίδς.
N' ἀντικατασταθῶ-
σιν οἱ σταυροὶ διὰ
γραμμάτων, ὥστε νὰ
ναγνωσκῆται τὸ νόμα
πύλας Ἑλληνικῆς,
αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς
βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ νὰποτε-
λέσωσι τὸ νόμα ἀκρωτηρίου, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες
νήσου, καὶ αἱ ἀνωτάται δύο τὸ νόμα θεοῦ τῆς Μι-
θολογίας.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κουταλιανῶ

322. Δέλτα.
Ἀνακατάστησον τοὺς σταυ-
ροὺς διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ
γνωσκῆται εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέ-
λος τὸ νόμα Ἀργοναύτου, εἰς δὲ
τὸ δεξιὸν καὶ τὴν βάσιν τὰ ὀνό-
ματα δύο σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόκκινου τοῦ Δουράθω

323-326. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἰουδήποτε γρά-
ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο,
πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τό-
σαι λέξεις :

Ποῦς, ὄφις, ὄμιος, ὄθων.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλιῆ Οἰκουροῖδου
327-331. Σύνθεσις λέξεων.
Διὰ καταλλήλου συναμρολογήσεως τῶν κάτωθι
21 συλλαβῶν σχηματίσων τὰ ὀνόματα πέντε βα-
σιλέων τῆς Σπάρτης.
Τη-να-χι-ω-αι-μα-κλος-τυ-τος-λε-δης-δη-λα-
δρος-ρα-γη-α-ξαν-α-λε-ος.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου
332. Ἑλληνοσύμφωνον.
Ο ου-ααιεγο-ρουε-σο-κίει.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαρῆς Φωφοροπούλου
333. Γρίφος.
Ὁ οὐς μὴ μὴ Ρῶσε στή.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Κόκκινου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
Βιβλία διὰ Οἰκογενεῖας καὶ παιδιὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς « Διαπλάσεως »
καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

<p>ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Σενεποῦλου Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μινολόγων, διαλόγων καὶ δραμα- τιῶν, δι' ἐρωτᾶς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει 5 μινολόγους, 6 διαλόγους καὶ 3 δράματα. — Τιμᾶται χρυσῶ φρ. 3,50. — Ἄδειον φρ. 2.</p>	<p>ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Ἀιμίλιον Εἰμαρμένον (Ἄριστον. Π. Κουρτίδου) Μικρὰ σκηνὰ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σ εἰ ρ ἄ Α', περιέχ. 13 διαλόγους,..... φρ. 1,20) Χρυσόδετα μαζί Σ εἰ ρ ἄ Β', περιέχ. 10 πατρῶν. διαλόγους φρ. 1,20) τὰ δύο φρ. 4.</p>	
<p>Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἄδειον φρ. 3,50</p>	<p>ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἄδειον φρ. 3,50.</p>	<p>Η ΑΝΘΟΥΛΑ Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Gennevraye χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρα- σις Ἄρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἄδειον φρ. 3,50.</p>
<p>Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ Χρυσῶδ., φρ. 3,75. Ἄδειον φρ. 1,75 Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.</p>	<p>ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου Τρία τομιδιά, ἂν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριεστάτα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαῖδρῶσιν καὶ τὴν μάλλον συνδρωπήν συναναστροφῆν. — Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζί φρ. 2,50. — Ἄδειον ἕκαστον τομιδιῶν λεπτ. 50.</p>	<p>Η ΜΟΥΣΑ Ἄλεξάνδρου Κατακουζηνῶ Τόμος περιέχων 150 ποιήματα παιδικά, κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν. Χρυσόδετον φρ. 2,50 Ἄδειον φρ. 1,50</p>
<p>ΟΙ ΜΑΧΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ Μετάφρασις Σοφίας Δήμου Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Με- τάφρασις Ἄρ. Π. Κουρτίδου. Ἄδειον φρ 1,50</p>	<p>Ο ΠΥΡΕΙΟΠΛΗΣ Θελοκώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτή- ρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων. Χρυσόδετον. φρ. 5. — Ἄδειον. φρ. 3,50.</p>	<p>ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Χρυσόδετον φρ. 2,50 Ἄδειον φρ. 1,50 ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ Περὶ ἠθῆς εἰς τὸν Καύκασον ἦδη, ἔθμα περιπέσειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου. Ἄδειον φρ. 1,50.</p>
<p>Η ΝΙΝΑ Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρα- ρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων Χρυσῶδ. φρ. 5. — Ἄδειον φρ. 3,50</p>	<p>ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ἦτοι ἰδηγία περὶ τοῦ εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς φερεσθαι κατὰ τάς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμά- των. — Μέρος Α'. λεπτ. 60.</p>	<p>Ο ΦΩΤΗΣ Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέ- ροντος ὑπὸ Χριστοφοῦ Σαρματσοῦ Τιμᾶται λεπτ. 50.</p>